

05-17

ABRvS 27 oktober 2004, nr. 200305883/1, Epe/bestemmingsplan 'Schaveren 2002'

In de aan de moeder van appellant verleende persoonsgebonden gedoogverklaring ligt ondubbelzinnig besloten dat de bewoning in strijd is met het voorgaande plan 'Schaveren' en dat het college van burgemeester en wethouders zich bij die bewoning niet zonder meer wenst neer te leggen, behoudens het gebruik door [moeder] zelf. Derhalve moet de verklaring worden beschouwd als het wraken van het met dit plan strijdige gebruik. Deze wraking staat eraan in de weg dat het gebruik van het pand voor permanente bewoning door anderen dan door [moeder] wordt beschermd door het overgangsrecht, zoals neergelegd in artikel 18, tweede lid, van de voorschriften van het plan 'Schaveren 2002'.

In een situatie als deze, waarin moet worden aangenomen dat van gemeentewege niet kan worden opgetreden tegen het huidige gebruik door appellante, ligt het op de weg van de gemeenteraad na te gaan of toekenning van een woonbestemming aan het pand mogelijk is. Wanneer blijkt dat dit niet mogelijk is, kan de raad in overweging nemen het bestaande gebruik van het pand onder het overgangsrecht te brengen. Daarvoor is vereist dat de verwachting bestaat dat appellante het gebruik binnen de planperiode zal beëindigen. Indien die verwachting niet bestaat, kan de raad in overweging nemen het gebruik van het pand als permanente woning onder een uitsluitend aan de persoon van appellante gebonden overgangsrecht te brengen.

2.1.1. Het bestemmingsplan voorziet in een actuele juridisch-planologische regeling voor het gebied Schaveren ten zuidwesten van de kern Epe.

2.4. Appellant stelt in beroep dat verweerder ten onrechte goedkeuring heeft verleend aan het plan voorzover dit voorziet in de bestemming 'Recreatiewoningen' voor zijn perceel aan de [locatie 1] te Emst. Hij betoogt dat het karakter van de bouwkundige staat van de woning aldaar en de bouw- en gebruikshistorie daarvan meebrengen dat een woonbestemming moet worden toegekend.

2.4.1. De gemeenteraad heeft bij de vaststelling van het plan niet ingestemd met de door appellant gewenste woonbestemming. Naar zijn mening weegt de lange, onafgebroken periode van gebruik als recreatiewoning zwaarder dan het karakter van de bouwkundige staat van het pand. De gemeenteraad merkt op dat de maatschappelijke en ruimtelijke inzichten over recreatiewoningen en woningen in het buitengebied sinds 1967 zijn gewijzigd. Daarbij heeft de gemeenteraad er bovendien op gewezen dat het perceel in het voorgaande plan 'Schaveren' was bestemd als 'Zomerhuizen'.

2.4.2. Verweerder heeft geen reden gezien dit gedeelte van het plan in strijd met een goede ruimtelijke ordening te achten en heeft dit plandeel goedgekeurd. Volgens verweerder prevaleert het belang van bescherming van het landelijk gebied boven het belang van appellant bij de woonbestemming. Hij stelt dat er niet lang sprake van ononderbroken bewoning is geweest.

2.4.3. Het beroep van appellant betreft zijn perceel aan de [locatie 1] te Emst. Aan de gronden waarop het huis van appellant staat, is de bestemming 'Recreatiewoningen' toegekend. De planvoorschriften die bij deze bestemming horen, staan niet toe dat het gebouw permanent wordt bewoond.

In het voorgaande bestemmingsplan 'Schaveren' was aan de betrokken gronden de bestemming 'Zomerhuizen' toegekend. Ingevolge de voorschriften bij die bestemming was permanente bewoning van zomerhuizen niet toegestaan.

2.4.3.1. In 1938 is een bouwvergunning verleend voor een landhuis op het perceel [locatie 1].

Het college van burgemeester en wethouders heeft op 14 maart 1939 aan de toenmalige bewoonster vergunning verleend tot het in gebruik nemen van het tot woning bestemde gebouw.

Blijkens de stukken is het pand tot april 1967 in gebruik geweest als burgerwoning. Vanaf april 1967 tot januari 1985 stond niemand op het adres [locatie 1] te Emst ingeschreven in het woonregister van de gemeente Epe. Gedurende deze periode hebben de ouders van appellant het pand gebruikt als tweede woning.

Vanaf januari 1985 staat [moeder] van appellant, op dit adres ingeschreven in de gemeentelijke basisadministratie.

Bij brief van 25 maart 1993 heeft het college van burgemeester en wethouders aan [moeder] verklaard het met het destijds geldende bestemmingsplan strijdige gebruik uitsluitend te zullen gedogen zolang zij zelf het pand bewoont.

2.4.3.2. Paragraaf 3.4 'landelijk gebied', subparagraaf 3.4.2 'Algemene uitgangspunten van beleid' van het Streekplan bevat onder andere de beleidsuitgangspunten voor niet aan het landelijk gebied gebonden functies. Op pagina 104 van het Streekplan staat vermeld dat het landelijk gebied is en wordt ingericht voor functies die daar thuishoren. Nieuwe ontwikkelingen die functioneel eigenlijk niet passen in het landelijk gebied worden geweerd. Ten aanzien van nieuwbouw van woningen stelt het Streekplan dat dit in het algemeen niet wordt toegestaan, maar dat het in zeer specifieke situaties en passend in een integraal gebiedsperspectief een sleutel kan vormen om een aantal ongewenste situaties te saneren.

2.4.4. Gelet op de stukken en het verhandelde ter zitting stelt de Afdeling vast dat het pand wordt gebruikt voor woondoeleinden. Dat [moeder] de laatste jaren veel tijd in haar andere woning buiten de gemeente Epe verblijft, maakt dit niet anders. Daarbij is van belang dat zij op dit adres staat ingeschreven in de basisadministratie van de gemeente Epe.

Dit gebruik als hoofdverblijf, dat in strijd is met de bestemming van het plan 'Schaveren', is aangevangen nadat dat bestemmingsplan in 1981 in werking is getreden.

2.4.4.1. Ingevolge artikel 18, tweede lid, van de planvoorschriften van het plan 'Schaveren 2002' mag het gebruik van gronden en opstellen, strijdig met het plan op het tijdstip van het van kracht worden daarvan, worden gehandhaafd.

Hieruit volgt dat het overgangsrecht van het plan zich niet beperkt tot gebruik dat in overeenstemming was met de bestemmingen van het voorgaande plan.

2.4.4.2. De Afdeling overweegt dat in de in 1993 verleende persoonsgebonden gedoogverklaring ondubbel-

zinnig besloten ligt dat de bewoning in strijd is met het bestemmingsplan 'Schaveren' en dat het college van burgemeester en wethouders zich bij die bewoning niet zonder meer wenst neer te leggen, behoudens het gebruik door [moeder] zelf. Derhalve moet de verklaring worden beschouwd als het wraken van het met dit plan strijdige gebruik. Deze wraking staat eraan in de weg dat het gebruik van het pand aan de [locatie 1] voor permanente bewoning door anderen dan door [moeder] wordt beschermd door het overgangsrecht, zoals neergelegd in artikel 18, tweede lid, van de voorschriften van het plan 'Schaveren 2002'.

2.4.4.3. Uit het voorgaande volgt dat voor het huidige gebruik voor permanente bewoning in het plan geen regeling is getroffen. Immers, enerzijds is aan het perceel van appellant de bestemming 'Recreatiewoningen' toegekend, die geen permanente bewoning toelaat, en anderzijds valt dat gebruik niet onder de beschermende werking van het overgangsrecht. Dat verweerder hiermee heeft ingestemd, acht de Afdeling uit een oogpunt van een goede ruimtelijke ordening niet onredelijk, nu blijkens het vorenoverwogene aannemelijk is geworden dat de permanente bewoning van het pand beëindigd zal worden wanneer [moeder] haar gebruik van het pand voor permanente bewoning beëindigd zal hebben.

2.4.5. Het voorgaande brengt mee dat de wens van appellant dat een woonbestemming aan zijn perceel wordt toegekend, moet worden behandeld als ware het een verzoek de nieuwvestiging van een burgerwoning in het buitengebied mogelijk te maken. Het provinciale beleid staat dit niet toe, tenzij zich een zeer specifieke situatie als bedoeld op pagina 104 van het Streekplan voordoet, op grond waarvan nieuwbouw van een woning een sleutel zou vormen voor de sanering van een ongewenste situatie.

In hetgeen appellant heeft aangevoerd, ziet de Afdeling geen aanleiding het streekplanbeleid onredelijk te achten. Uit de stukken en het verhandelde ter zitting is niet gebleken van een zeer specifieke situatie als bedoeld op pagina 104 van het Streekplan. In hetgeen appellant heeft aangevoerd, in het bijzonder over de bouwen gebruikshistorie van het pand, ziet de Afdeling geen aanleiding voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat geen grond bestaat voor het maken van een uitzondering op het streekplanbeleid.

Uit het voorgaande volgt dat het Streekplan zich verzet tegen de toekenning van een woonbestemming aan het perceel van appelllant.

2.4.6. Gezien het vorenstaande heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het plan op dit punt niet in strijd is met een goede ruimtelijke ordening.

(...)

2.5. Appellante stelt in beroep dat verweerder ten onrechte goedkeuring heeft verleend aan het plan voorzover dit voorziet in de bestemming 'Recreatiewoningen' voor haar perceel aan de [locatie 2] te Emst. Zij stelt dat het pand op dat perceel reeds in de begin jaren '70 permanent werd bewoond en dat dit gebruik op grond van het overgangsrecht van het vorige plan 'Schaveren' reeds was toegestaan. Appellante betoogt dat het rechtszekerheidsbeginsel eist dat het gebruik als woning in het voorliggende plan als zodanig wordt bestemd.

(...)

2.5.1. De gemeenteraad heeft bij de vaststelling van het plan niet ingestemd met het verzoek om de permanente bewoning van het pand van appellante als zodanig in het plan mogelijk te maken. Daarbij heeft hij zich op het standpunt gesteld dat legalisering van permanente bewoning van recreatiewoningen door middel van het geven van een woonbestemming niet in overeenstemming is met het algemene ruimtelijke beleid, zelfs niet in geval van zeer langdurige en onafgebroken permanente bewoning.

2.5.2. Verweerder heeft geen reden gezien dit gedeelte van het plan in strijd met een goede ruimtelijke ordening te achten en heeft dit plandeel goedgekeurd. Volgens verweerder is de door appellante gewenste woonbestemming in strijd met het streekplanbeleid. De omstandigheid dat het overgangsrecht van het vorige plan van toepassing is, vormt volgens verweerder geen rechtvaardiging voor legalisering van de permanente bewoning.

(...)

2.5.3. Het beroep van appellante betreft haar perceel aan de [locatie 2] te Emst. Aan de gronden van het perceel waarop het pand staat, is de bestemming 'Recreatiewoningen' toegekend. De planvoorschriften die

bij deze bestemming horen, staan niet toe dat het gebouw permanent wordt bewoond.

2.5.3.1. Volgens het Streekplan (bladzijde 111) is permanente bewoning van recreatiewoonverblijven en van andere niet voor permanente bewoning bestemde ruimten en bouwsels in het landelijk gebied niet toegestaan.

2.5.3.2. Dit streekplanbeleid met betrekking tot de permanente bewoning van individuele recreatiewoningen is in het Streekplan niet aangeduid als een essentiële beleidsuitspraak.

In het Streekplan is ten aanzien van de mogelijkheid van afwijking van niet essentiële beleidsuitspraken vermeld dat, wanneer zich een ontwikkeling voordoet die niet past binnen het in het plan neergelegde beleid, zal worden bekeken of er ondanks deze strijdigheid toch redenen aanwezig zijn om een dergelijke ontwikkeling positief tegemoet te treden. Hierbij worden de verschillende belangen tegen elkaar afgewogen (bladzijde 166 van het Streekplan).

2.5.3.3. Vast staat dat het gebruik van de in geding zijnde recreatiewoning in strijd is met de bestemming 'Zomerhuizen' die in het vorige plan aan deze gronden was toegekend. Eveneens staat vast dat de permanente bewoning van het pand van appellante is aangevangen voordat het bestemmingsplan 'Schaveren' in 1981 in werking is getreden. Niet in geding is dat de permanente bewoning op grond van het overgangsrecht van dat bestemmingsplan mocht worden voortgezet.

Evenmin is in geding dat de permanente bewoning op grond van artikel 18, tweede lid, van de voorschriften van het plan 'Schaveren 2002' mag worden voortgezet.

2.5.3.4. In een situatie als deze, waarin moet worden aangenomen dat van gemeentewege niet kan worden opgetreden tegen het huidige gebruik door appellante, ligt het op de weg van de gemeenteraad na te gaan of toekenning van een woonbestemming aan het pand mogelijk is. Wanneer blijkt dat dit niet mogelijk is, kan de raad in overweging nemen het bestaande gebruik van het pand onder het overgangsrecht te brengen. Daarvoor is vereist dat de verwachting bestaat dat appellante het gebruik binnen de

planperiode zal beëindigen. Indien die verwachting niet bestaat, kan de raad in overweging nemen het gebruik van het pand als permanente woning onder een uitsluitend aan de persoon van appellante gebonden overgangsrecht te brengen.

2.5.3.5. Verweerder heeft zich in dit verband terecht op het standpunt gesteld dat de door appellante gewenste woonbestemming in strijd is met het hiervoor weergegeven streekplanbeleid. In hetgeen appellante heeft aangevoerd, ziet de Afdeling geen aanleiding het streekplanbeleid onredelijk te achten. In dit geval heeft verweerder geen aanleiding gezien om een uitzondering te maken op het hiervoor weergegeven

streekplanbeleid. Ter zitting heeft verweerder zich op het standpunt gesteld daartoe ook niet bereid te zijn.

Van een omstandigheid op grond waarvan verweerder na afweging van de betrokken belangen had moeten afwijken van het Streekplan is niet gebleken. Dat het gebouw reeds langdurig permanent wordt bewoond, vormt niet een zodanige omstandigheid. Verweerder heeft aldus in redelijkheid kunnen vasthouden aan het streekplanbeleid.

Gelet hierop, heeft verweerder met de keuze van de gemeenteraad om geen woonbestemming toe te kennen, kunnen instemmen.

Annotatie

1. In deze annotatie wil ik naar aanleiding van bovenstaande uitspraak nader ingaan op de relatie tussen het overgangsrecht ten aanzien van permanente bewoning van een recreatiewoning en een persoonsgebonden gedoogbeschikking.
2. De feiten zijn als volgt. In 1938 is een bouwvergunning verleend voor een landhuis. Het aldus gebouwde was tot woning bestemd. Het is tot april 1967 in gebruik geweest als (eerste) woning. Tot 1985 is het gebruikt als tweede woning. Vanaf 1985 staat de moeder van appellant in de GBA op dit adres ingeschreven. In het voorgaande bestemmingsplan 'Schaveren' hadden de desbetreffende gronden de bestemming 'Zomerhuizen'. Het gebruik voor permanente bewoning is dientengevolge in elk geval sinds 1981 planologisch niet meer toegestaan. Bij brief van 25 maart 1993 heeft het college van burgemeester en wethouders een persoonlijke gedoogverklaring afgegeven.
3. In het voorliggende plan 'Schaveren 2002' is aan de gronden de bestemming 'Zomerhuizen' toegekend en is permanente bewoning nog steeds niet toegestaan. Het gebruik dat strijdig was met het plan ten tijde van het van kracht worden hiervan, is op grond van een overgangsrechtelijke bepaling wel toegestaan. Er is in de overgangsbepalingen geen uitzondering gemaakt voor met het voorgaande plan strijdig gebruik.
4. Zoals gezegd is het gebruik vanaf 1985 strijdig met het bestemmingsplan. In beginsel behoort illegaal (d.w.z.: strijdig met het vorige plan) gebruik in een nieuw plan niet als bestaand gebruik positief te worden

bestemd.¹ Dit gebruik kan wel onder het overgangsrecht worden gebracht. De ontwikkeling de laatste jaren is dat de ABRvS steeds minder snel van mening is dat sprake is van gevestigde belangen of rechten die mede uit oogpunt van rechtszekerheid bescherming behoeven. In tegenstelling tot de Kroon accepteert de ABRvS planvoorschriften die gebruik dat strijdig was met het vorige plan categorisch uitsluiten van het overgangsrecht.² De Afdeling stelt zelfs onomwonden dat de gemeente gebruik dat in strijd is met het vorige plan niet eens onder het overgangsrecht behoort te brengen, aangezien dan rechten worden toegekend aan gebruikers aan wie geen rechten toekomen.³ In de praktijk ontbreekt, net zoals in dit bestemmingsplan, nog veelvuldig een dergelijke bepaling.

5. Maar ook indien de overgangsbepalingen illegaal gebruik niet uitsluiten, wordt niet al het illegale gebruik beschermd door het overgangsrecht. In elk geval niet indien het gebruik door de gemeente is gewraakt. Verder kan er ook aanleiding zijn geen bescherming te bieden indien de gemeente niet op de hoogte was en dat redelijkerwijze niet hoefde te zijn.⁴ Het feit dat lange tijd niet door de gemeente is opgetreden brengt niet

1. ABRvS 15 juni 2001, Gst. 2001, 7151, 6, m.nt. J. Teunissen.
2. Mr. R. van der Keur, *Een overzicht van overgangsrecht*, BR 2002, blz. 572-583, met name blz. 580, en ABRvS 15 april 1996, BR 1996, blz. 569 m.nt. H.J. de Vries en Gst. 1996, 7060, nr. 7, m.nt. J. Teunissen.
3. ABRvS 10 november 2004, elders in dit tijdschrift gepubliceerd onder nummer 05-22, met annotatie Tonny Nijmeijer.
4. Keur, t.a.p., ABRvS 2 maart 1999, AB 1999, 222, m.nt. Nijmeijer en Soppe.

zonder meer met zich mee dat afwijkend gebruik positief moet worden bestemd, met name niet als dit strijd oplevert met het provinciaal beleid.⁵ Elders in Epe werd een zomerwoning al 17 jaar lang permanent bewoond. De onmogelijkheid nog handhavend op te treden was geen reden voor een positieve bestemming.⁶

6. In bovenstaande uitspraak beschouwt de Afdeling een persoonsgebonden gedoogverklaring (althans: een brief die nu als zodanig zou worden aangeduid) als een daad van wraking. Dit is in lijn met eerdere jurisprudentie: wraking is geschied als het college van burgemeester en wethouders op ondubbelzinnige wijze te kennen hebben gegeven dat het gebruik strijdig is met het plan en dat het in voortgezette overtreding niet zal berusten.⁷ In vergelijking met de formulering in de uitspraak van 1 september 1998 (zie noot 7), valt op dat in bovenstaande uitspraak burgemeester en wethouders niet hebben aangegeven dat zij in een voortgezette overtreding niet zullen berusten, maar juist een gedoogverklaring hebben verstrekt!

7. Er is dus sprake van illegaal gebruik, dat is gewraakt. De conclusie luidt dan dat dit gebruik is uitgezonderd van het overgangsrecht. Deze uitzondering betekent echter niet dat het gebruik direct beëindigd wordt of moet worden. Zo kan sprake zijn van enige vorm van gedogen. De persoonsgebonden verklaring uit bovenstaande uitspraak vormt hier een mooi voorbeeld. In weerwil van het uitgangspunt dat illegaal gebruik niet positief hoeft te worden bestemd, kan, indien het gebruik niet door handhaving of anderszins gedurende de planperiode zal worden beëindigd, voor deze concrete vorm van bestaand gebruik een andere regeling worden getroffen, aldus de Afdeling in de onder nummer 05-22 in deze aflevering gepubliceerde uitspraak.⁸ Hierbij kan gedacht worden aan een uitsterfregeling, een specifieke bestemming of persoonsgebonden overgangsrecht.⁹

8. Het gebruik van de term persoonsgebonden overgangsrecht is trouwens verwarrend, nu een dergelijke regeling juist voorziet in gebruik dat is uitgezonderd van het reguliere overgangsrecht.¹⁰ Het persoonsgebonden overgangsrecht is dan ook te beschouwen als een speciale vorm van overgangsrecht, dat alleen onder (strikte) voorwaarden een geaccepteerd planologisch instrument is. Dat de Afdeling pleit voor persoonsgebonden overgangsrecht past wel in een ontwikkeling. In 1993 achtte de Kroon persoonsgebonden toegelaten gebruik van

recreatiewoningen nog onaanvaardbaar.¹¹ Hoewel een inventarisatie niet is verplicht,¹² moet een dergelijke (gebruiks)beperking wel worden gebaseerd op de omstandigheden van het geval.¹³ Tegenwoordig wordt persoonsgebonden overgangsrecht met name bij permanente bewoning van recreatiewoningen steeds meer toegepast en geaccepteerd. Het speciale karakter van het persoonsgebonden overgangsrecht brengt met zich mee dat het normale vereiste ten aanzien van illegaal gebruik, namelijk dat het niet twee maal onder het overgangsrecht mag worden gebracht,¹⁴ niet geldt. In r.o. 2.5.3.4. overweegt de ABRvS immers dat juist als niet wordt verwacht dat het illegale gebruik tijdens de planperiode wordt beëindigd, persoonsgebonden overgangsrecht kan worden toegepast.

9. Als ik het goed zie, presenteert de ABRvS het persoonsgebonden overgangsrecht onder voorwaarden als een keuzemogelijkheid. De gemeente Epe heeft geen gebruik gemaakt van deze keuzemogelijkheid. Er is echter wel een persoonsgebonden gedoogverklaring verstrekt. Om redenen van rechtszekerheid ben ik van mening dat in een dergelijk geval de toepassing persoonsgebonden overgangsrecht mag worden geëist. Hiertoe overweeg ik allereerst dat sprake is van een rechtsonzekere situatie als iemand enerzijds over een papier beschikt waarop staat vermeld dat hij of zij ter plaatse mag of mogen wonen, terwijl anderzijds op basis van het bestemmingsplan ontegenzeggelijk sprake is van strijdig gebruik. Een persoonsgebonden verklaring zoals door Epe verstrekt geldt zolang de bewoner of bewoonster in de desbetreffende woning woont.

5. ABRvS 19 februari 2003, nr. 200102004, www.raadvanstate.nl. Vergelijk ook bovenstaande uitspraak, r.o. 2.5.3.2. - 2.5.3.5.

6. ABRvS 5 februari 2001, BR 2001, blz. 773 en 964.

7. ABRvS 1 september 1998, AB 1999, 29, m.nt. JS.

8. ABRvS 10 november 2004, r.o. 2.6.6.2, met annotatie Tonny Nijmeijer.

9. In r.o. 2.5.3.4. heeft de Afdeling soortgelijke overweging, het betreft hier echter gebruik dat in eerste instantie legaal was (zo begrijp ik de uitspraak), maar is wegbestemd en al tweemaal onder het overgangsrecht valt.

10. Overigens niet altijd, zie de vorige noot.

11. KB 14 juni 1993, BR 1993, blz. 711.

12. KB 5 januari 1993, AB kort 1993, 192 en BR 1993, blz. 292.

13. ABRvS 19 februari 2003, nr. 200103151, Gst. 2003, 7195, 179, m.nt. en BR 2003, blz. 490.

14. ABRvS 10 november 2004, elders in dit tijdschrift gepubliceerd onder nummer 05-22, met annotatie Tonny Nijmeijer. Zie ook J.J. Fokke in haar noot onder uitspraak 'Schaveren 2002' in AB 2005, nr. 4.

Deze periode kan met gemak langer duren dan een normale planperiode van 10 jaar. Zelfs een periode van 30 jaar is niet ondenkbaar. Mogelijk kan de vraag gesteld worden of een dergelijke verklaring kan derogeren aan het uitgangspunt dat strijdig gebruik niet tweemaal onder het overgangsrecht mag worden gebracht, indien hierin niet is voorzien door het specifieke persoonsgebonden overgangsrecht. Het feit dat dergelijke vragen kunnen worden gesteld, draagt natuurlijk niet bij aan de rechtszekerheid.

10. In de tweede plaats overweeg ik hiertoe dat de toepassing van een persoonsgebonden gedoogverklaring zonder planologisch flankerend beleid, niet in overeenstemming lijkt met de opvatting dat het voeren van gedoogbeleid ten aanzien van met het plan strijdige gebruik zonder dat concreet uitzicht bestaat op legalisatie, zich niet verdraagt met de WRO.¹⁵ Als het persoonsgebonden overgangsrecht opgevat kan worden als een vorm van zicht op legalisatie, zij het tijdelijk, handelt een gemeente weer in overeenstemming met de WRO bij de toepassing van dergelijk gedoogbeleid.

11. Om de hierboven genoemde redenen acht ik het wenselijk dat de rechten die een gebruiker kan ontleenen aan een persoonsgebonden gedoogklaring, ook

planologisch worden verankerd. Dit hoeft op zich geen ingewikkelde exercitie te zijn omdat er vanuit mag worden uitgegaan dat aan een dergelijke verklaring beleid ten grondslag ligt. In dat beleid kan tevens een link worden gelegd met de planologische regeling van de verklaring.

12. Hiertegen kan worden ingebracht dat geen sprake meer is van gedogen indien het gebruik planologisch is gereguleerd. Als er echter vanuit mag worden gegaan dat het persoonsgebonden overgangsrecht alleen in uitzonderlijke (gedoog)situaties mag worden toegepast, hoeft er mijns inziens geen innerlijke strijd te zijn.

13. Tot slot merk ik op dat het gevoerde pleidooi nog niet met zich meebrengt dat in *alle* gevallen waarin de gemeente kan kiezen voor een planologische regeling ten aanzien van illegaal voort te zetten gebruik, ook in een dergelijke regeling zou moeten worden voorzien.

14. Bovenstaande uitspraak is tevens gepubliceerd in AB 2005, nr. 4, met noot J.J. Fokke.

Marco Erkens

15. ABRvS 17 november 2004, elders in dit tijdschrift gepubliceerd onder nummer 05-25.

05-18

ABRvS 27 oktober, 200306885/1, Arnhem/bestemmingsplan 'Buitengebied Arnhem-Noord'

Verweerder heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de munitie-opslagplaatsen, ook al zijn zij feitelijk aanwezig, niet positief kunnen worden bestemd nu zich binnen de op de plankaart aangegeven militaire belemmeringszone A, ten aanzien waarvan in gevolge de planvoorschriften onder meer geldt dat er geen openbare wegen en parkeerterreinen mogen worden gerealiseerd, een deel van de snelweg A12 en een openbare parkeerplaats met ontsluitingsweg bevinden en gegevens ontbreken ter beoordeling van de vraag of deze bestaande inbreuken op de belemmeringszone uit een oogpunt van veiligheid aanvaardbaar zijn.

Aan de in de planvoorschriften opgenomen vrijstellingsmogelijkheden voor het oprichten van licht-

masten op het terrein van een tennisvereniging en een hondensportvereniging had door verweerder geen goedkeuring mogen worden verleend. Weliswaar zijn in de gemeentelijke nota 'Beleidsregels lichtmasten bij sportvelden' voorwaarden opgenomen waaronder de verlening van een vrijstelling is toegestaan, maar in de vrijstellingsbepalingen van het plan komt ten onrechte niet tot uitdrukking in welke gevallen en onder welke voorwaarden van de vrijstellingsbevoegdheid gebruik kan worden gemaakt.

Een bijgebouw is onder het overgangsrecht gebracht en moet worden verwijderd omdat het niet in overeenstemming is met de doelstelling van het plan.

Algemene wet bestuursrecht, artikel 10:27

Wet op de Ruimtelijke Ordening, artikel 15

2.3. Het plan voorziet in een actualisering van de juridisch-planologische regeling van het noordelijke buitengebied van de gemeente Arnhem. (...)